

ביתנו החדש

ארגון לשלום בית וחנוך ילדים, בראשות הרה"ג אבנר קזואס שליט"א

ביחד

מגורים אצל ההורים

תופעה נפוצה ישנה בדורנו. זוגות צעירים שמתחילים את דרכם כמעט ללא כסף, הולכים לגור אצל ההורים מספר חודשים או שנים עד שיתבססו קצת ואולי ירכשו דירה. ובאמת, בצוק העיתים כשהפרנסה קשה ויוקר המחיה מאמיר, הפתרון המידי והקל זה לגור אצל ההורים, לפחות בהתחלה. לכולנו ברור שהמצב הזה לא בריא בכלל, לא לזוג ולא להורים המארחים. אין פרטיות, הזוגיות נעלמת וגם ההורים מתערבים או מעבירים ביקורת. הדבר מפתה במיוחד כאשר להורים יש יחידת דיור צמודה לבית עם כניסה נפרדת ושם לכאורה יש יותר פרטיות.

אציג לפניכם שיחת טלפון, בנושא זה:

שלום הרב, אני עומד להתחתן בעוד חודשיים, ברוך ה' קנינו דירה והתחייבנו לשלם משכנתא של 2000\$ לחודש, וכבר עכשיו אנחנו מתחילים לשלם. בעוד חודשיים כשתחתן נצטרך להיכנס לדירה בשכירות, שתעלה לנו עוד 3500\$ לחודש. למזלי להורי יש בית גדול, ובו שלוש קומות, כאשר הקומה התחתונה מושכרת בדרך כלל לאנשים זרים, ובדיקת בימים אלה מסתיימת השכירות. אבא שלי, דוחף לזה מאד, ומוכן לתת את היחידה הזו בשמחה. מה הרב אומר? כדאי או לא כדאי? מצד אחד ההצעה מפתה מאד והגיגותי, ומצד שני לגור בשנה ראשונה אצל ההורים?... אמרתי לו: הדבר לא כדאי... מכמה סיבות:

ראשית - שנה ראשונה היא שנה לא קלה, זו שנה של התאחדות עם אשתך והתרגלות אליה. בשנה הראשונה יש לפעמים קצת מריבות ואולי גם צעקות וזה לא בריא שההורים ידעו על כך. אתה גם לא יכול לומר לה: 'אל תצעקי!' כי יש לה זכות לשחרר לחץ. חוץ מזה ההורים מרגישים מה קורה בבית, מתי היא קמה בבוקר, מתי אתם הולכים לישון ולא תהיה לכם פרטיות. שנית - כשהקבלן אומר שבעוד שנה תקבלו מפתחות, הכוונה שנתיים אם לא יותר, ועד אז יוכפלו המתחים והבעיות. שלישית - אל תשכח שזה לא בית הוריה אלא בית הוריה! החממות והכלה בדרך כלל לא כל כך מסתדרות, ונמצאות במתח תמידי שיתוסף להרגשה של חוסר הפרטיות, ויפגע בשלום הבית.

אז הצעתי פתרון, ואמרתי לו: אבא שלך אוהב אותך ורוצה את טובתך, לא רק בהצעת פתרון מגורים, אלא גם בדאגה לזוגיות טובה שלך עם אשתך. לכן, גש לאביך ותאמר לו שאם הוא באמת רוצה את הצלחתכם, שישכיר את היחידה לאדם אחר, ויעביר לכם את כסף השכירות שהוא מקבל, ובכסף הזה תשכרו דירה במקום אחר.

קוראים יקרים, פתרון כזה אפשרי כשלהורים יש יחידת דיור להשכרה. ומה עם הורים שאין להם יחידה כזו והילדים באים לגור בתוך ביתם? האם נכון לעשות זאת?

פרשת השבוע

לתת זה לקבל

פרשתנו עוסקת בתרומה שאסף משה רבנו לבניית המשכן. כאן הסביר הקב"ה למשה את תהליך עשיית כלי המשכן לכל סוגיו ומאיזה חומר יש להכינם. ומיד בתחילת הפרשה מגיע הצווין "דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה מכל איש אשר ידבנו ליבו ייקחו את תרומתי".

שאלו המפרשים על המילים "ויקחו את תרומתי" הרי היה צריך לומר ויתנו לי תרומה שהרי תרומה נותנים ולא לוקחים. הרבה פרושים נאמרו, ואנחנו נלמד כמה מהם.

"ויקחו לי" - אמר הקב"ה כל העולם כולו שלי שנאמר "לי הכסף ולי הזהב נאום ה'" אני מבקש מכם שתיקחו משלי ויתנו לי. אנחנו צריכים להתרגל ששום דבר לא שלנו הכל של השם יתברך וכל מה שיש לנו זה רק בגדר השאלה. מי שמקבל תובנה זו יוקל עליו בנתינת הצדקה או המעשרות שכן נתנו לו על מנת לתת.

"ויקחו לי" - הנותן הכי גדול הוא המקבל הכי גדול. וכ"כ למה? אם נתנו מספר פרוטות וקיבלנו כנגדם מיליונים, מה יהיה נכון יותר לומר שנתנו או שקיבלנו? בוודאי שהנתינה היא קטנה לעומת ההחזר שקבלנו. כך אמר הקב"ה כשאתם נותנים אתם זוכים לאכול מפירותיהם בעולם הזה והקרן קיימת לעולם הבא. א"כ עבור נתינה מועטת זוכים לאושר ועושר בעולם הזה ושכר נצחי לעולם הבא לכן הלקיחה יותר מהנתינה.

"ויקחו לי" - פירש רבינו בחיי פירוש נפלא. הקב"ה פונה לעם ישראל ואומר תקחו לי כלומר תקחו אותי אליכם הביתה. הרבה חושבים שהקב"ה נמצא רק בבית הכנסת או בית המדרש או בישיבה. ולא היא, אלא מבקש הקב"ה מעם ישראל שיכניסו אותו גם לתוך ביתם. צריך לזכור שהקב"ה נמצא בכל מקום "מלא כל הארץ כבודו". ומי שמכניס את הקב"ה לתוך ביתו כלל הבית מתרומם ומתעלה שנאמר "ויקחו לי תרומה" תהיה תרומה והתרוממות לבית.

במה מתבטא הדבר שמכניסים את הקב"ה לבית? צורת הדיבור נשמעת אחרת. כיון שאי אפשר לומר לפני המלך מילים לא יפות, ההופעה בבית משתפרת שכן הקב"ה נמצא כאן וצריך לשמור על הופעה מכבדת. זאת ועוד, הכבוד הדדי בין יושבי הבית משתפר כי לא נעים לזלול אחד בשני כשהמלך נמצא.

נמצאנו למדים שכאשר חשים ומרגישים שמלך מלכי המלכים נמצא בקרבתנו אז ההתעלות והרוחניות גדולים. ועל זה אמר דוד המלך בתהילים "שויתי ה' לנגדי תמיד".

וגם בפרשתנו נאמר "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" ולא נאמר בתוכו אלא בתוכם, בתוך הבתים של כל אחד ואחד מאתנו. נשפר את התנהגותנו ושלום הבית והכבוד הדדי, ונזכה להשרות השכינה בביתנו.

שבת שלום ומבורך - אבנר קזואס

מורה קורא להורים של אחד התלמידים ואומר כי ילדם צריך לקחת ריטלין כי הוא מפריע בכיתה. ההורים מסכימים לקנות חפיסת כדורים שתהיה בביה"ס, ובכל פעם שהמורה יחליט שצריך, הילד ייקח כדור. המורה משאיר את הכדורים בתאו בחדר המורים, ומסביר לילד שכשירצה שייקח כדור, ישלח אותו באמצע השיעור להביא לו כוס תה. אחרי חודש שואל האב את בנו: "איך הולך בביה"ס, הכל רגוע?" "בטח", משיב הבן, "מאז שאני שם למורה כל בוקר ריטלין בכוס התה שלו, הוא רגוע, הכיתה רגועה, ואפשר ללמוד כמו שצריך..."

בדיחה

"מעולם לא התחרטתי על מה שלא דיברתי, אך נחמתי על מה שדיברתי פעמים רבות" (רבי אברהם חסדאי)

פתגם השבוע

לשון נקיה

מה שאין כן אם רמת הדיבור בבית גבוהה יותר, אפילו אם הילד ישמע את אותה מילה ברחוב, היא לא תקלט אצלו בכלל. ואפילו אם הוא יחזור עליה, זה רק מן השפה ולחוץ, ולבסוף היא תיעלם לגמרי. נזכיר שלדיבור ישנם קווים אדומים וברורים, ונפרט את רמות הדיבור מהכבד אל הקל. מילים גרועות - לעולם לא לומר אחד לשני או לילדים מילים שמבטאות הגדרות פסיכיאטריות וחולי נפשי. המושג 'מילים לא יפות' ניתן לפרשנות של כל אחד לפי דעתו. לכן, אני מתנצל מראש אם אכתוב מספר מילים לא יפות, וזאת רק כדי ללמד את הקוראים מהם הקווים האדומים. אם בלהט הוויכוח והקטטה, אמא תגיד לאבא: 'משוגע' והילד שמע זאת, מחר הוא יגיד לאחותו - משוגעת. ואז אמא תשאל אותו מי לימד אותך לדבר ככה? ובאמת, מי לימד אותו? ... אבא שאמר לאמא בשעת כעס: 'מפגרת', הילד יגיד את זה לאחותו. והדברים ברורים. הורים יקרים, עוד לא דיברנו על שמות של בעלי חיים או מקצוע, או מילים גסות ולא אסתטיות. כבר מהמילים האלה ומטה אסור לומר.

שמירת כללים בדיבור גם מתי שכועסים ומתקוטטים. הדברים נכונים גם לגבי חינוך הילדים, בשמירה על פה נקי ורמת דיבור נאותה, וגם כאן צריכים לתת דוגמא אישית טובה. אמרו חז"ל: 'שותא דינוקא ... או דאבוה או דאימיה'. תרגום: דיבור הילד מגיע או מהאבא או מהאמא. כלומר, עיקר סגנון דיבורו של הילד נלמד מההורים. כשהם מדברים לא יפה, גם הוא ידבר לא יפה. וכן להיפך, אם הם ידברו יפה, גם הוא ידבר יפה. כמו שאנשים אומרים: 'התפוח לא נופל רחוק מן העץ'. אמר לי פעם מישהו שזה לא כל כך מדויק שהרי בננו חזר מהלימודים עם מילה איומה, שלא הוא ולא אשתו העלו על דל שפתייהם. אז איך חז"ל אומרים שסגנון הדיבור נלמד מההורים? עניתי לו שזה מאד מדויק. שהרי כאשר רמת הדיבור בבית ירודה ונמוכה, הילד במצב של קליטת מילים לא יפות. כשהוא ישמע מילה לא יפה ברחוב הוא ילמד וישנן אותה. ובאמת, יכול להיות שאת המילה הזו ההורים לא אמרו בכלל אבל אם האווירה בבית היא כזאת, זה יקלט.

סיפור לשבת

המקובל הרב מארי סעדיה בן אור זצ"ל

על העובדה כי הרב היה בעל רוח-הקודש יעידו הסיפורים המופלאים הבאים: אישה אלמונית מירושלים הגיעה לבית הרב כדי לבקש פתרון לבעיה שהייתה לה. כשהגיעה לביתו, בת הרב מסרה לה כי לצערה אביה מאושפז בביה"ח 'מארי'. האישה לא היססה ומיד נסעה לבית-הרפואה אל הרב. בעודה מתקרבת אל הרב, עוד בטרם פצתה את פיה, הרב כנגדה אמר לה: 'אליהו- אליהו'. האישה נפעמה, שכן זהו שם בנה, ובעניינו היא הגיעה. יתירה מזו, בעודה משתהה נפעמת, הוסיף הצדיק ואמר: "שובי לביתך ויהיה בסדר". לא היה גבול להתפעלותה והתרגשותה, שכן מעולם לא דיברה קודם עם הרב, ומעולם לא סיפרה לו, באשר לבעייתה ובפעם הראשונה היא רואה את הצדיק, ומיד יודע באשר לבעייתה. מעוצמת ההתרגשות צייתה לדבריו וחזרה לביתה ללא היסוס. מיד כשפתחה את דלת ביתה, צלצל הטלפון ובעודה מרימה את שפופרת הטלפון מעבר לקו שמעה את קולו של אליהו בנה היקר, אשר זה כארבעה חודשים מטייל בחו"ל ולא יצר קשר כלל. לשמחתה השלמה בישר בנה, כי הוא החליט לחזור לארץ. אחי נהג לבקר את כבוד הרב. אני שכל-כך רציתי להכירו הפצרתו באחי לצרף גם אותי. משגגענו לביתו של הרב, אחי דיבר עם הצדיק וביציאתו ממנו אמר לי שלא צריך להטריד את הרב, אם מדובר בבעיות פרנסה או בעיות גשמיות. התווכחתי קצת עימו בשקט במכונית. לפתע הרמתי את ראשי והרב עשה תנועה ביד שאני אגש אליו. אמרתי לאחי, הוא קורא לי. אחי נכנע. הרב היה בתענית דיבור והבנתי שהוא רוצה לשמוע מה אני רוצה. אמרתי לו: "ברכה לילדים ולי". לאותו עניין עד למאוד. ואני פחדתי מאחי לספר לו על עניין גשמי זה, אבל הרב ידע בידוק מה שרציתי וברך על כך.

הרב בירך אותנו והוסיף בברכתו עניין מסוים ביוזמתו ושהייתי זקוק חיים סעיד מפרדסיה חלה ל"ע במחלת הפרקינסון. גופו רעד כל כך, עד שלא היה יכול לאכול ולשתות. אחותו שושנה (תעיזו) באה בתחנונים למארי, שסייע לאחיה החולה. תחינותיה של שושנה נגעו ללבו של המארי, ובנוסף לעובדה שחיים הוא בן דודו, הניעו אותו לחרוג ממנהגו, שלא לעסוק בקבלה מעשית. המארי רשם קמע עם שם ומסרו לשושנה. האחות המסורה מסרה לאחיה חיים ומה רבה היה שמחתה, כי ברגע ששם את הקמע על צווארו- הרעידות פסקו חלפו ב"ה. אחיה חזר לבריאותו הראשונה ואכל ושתה כאדם בריא לכל דבר. חלפו כחמש שנים ופתאום המחלה חזרה וביתר שאת, ושוב חיים סעיד רועד ואינו מסוגל להכניס לפיו מאומה לא דברי מאכל ולא שתיה. טלפון בהול מפרדסיה למארי מבני ביתו. "בן דודך שוב חולה. מה עושים!!". והמארי עונה: "מה עושים? תשאלו את עצמכם, למה כבסתם את הקמע?". תדהמה אחזה במטלפן, הודה רב וביקש ברכתו, והשיחה הסתיימה. אז ניגשו לכביסה היבשה, ומה רב פלאם היה לראות, כי הקמע אכן בכיס המכנסיים, קרוע ובלוי. בהבינם את גדולתו של המארי, אשר חזה מרחוק מה קרה לקמע, פנו שוב אליו בצר להם: "אנא רבנו, הכן לו קמע חדש". ענה להם המארי: "אני אוהב את בן דודי ורוצה בטובתו, אך איני עוסק בקבלה מעשית ולא רושם קמעות. למענכם פעם אחרונה, שאני אחרוג ממנהגי ואעשה זאת בשנית. אנא שמרו על הקמע מכל משמר". הצדיק שוב כתב קמע ומסר לו, ובאורח פלא שוב נתרפא חיים סעיד. הרעידות חלפו, וחיים החל שוב לאכול ולשתות כאדם בריא לכל דבר. עין בעין היו פוניו רואים ישועות. יהודים וערבים כאחד היו מתדפקים על דלתו לבקשת עזרה. סיפר אחיו ר' אברהם שלום: "בכל פעם, כשהארבה היה עט על השדות- היו הערבים רצים בהלה לרבינו, והצדיק היה רושם שמות על פתקה ומתפלל, והארבה היה בורח ונעלם כלא היה!". (עין חמד)

"אין זוג לא מוצלח, יש זוג לא מודרך"

האם יש לכם מריבות וויכוחים? מרגישים שאינכם מתאימים? הילד שלכם מתחצף?

לייעוץ בנושא שלום בית, חינוך ילדים, הדרכת חתנים/כלות עם יועצים זוגיים מוסמכים של ארגון ביתנו החדש הפרוסים בכל רחבי הארץ

חינוך עכשיו - 1599-59-59-39

